

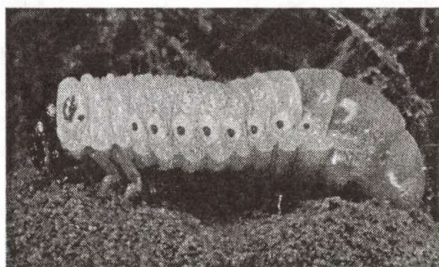
EÖRSI ISTVÁN:

A férgek versenye, avagy: ki a fa legjobb barátja?

(Jókai Mór ötlete alapján)

Hernyó

Nézd a gyűrűt: én vagyok.
Hernyó a nevem.
Ha a tavasz felragyog,
jövök, jegyesem.
Elgyűrűzöm én a fát
s boldogabban bárkinél
csüngök rajtad, barna ág,
rajtad, zöld levél.
Fölveszem a színedet
s nem lesz te meg én:
egybeolvadok veled,
így olvadsz belém.
Lombodra fölesküszöm,
hű tisztviselőd,
iktatom külön-külön,
számba veszem őt.
S hó ül bár tar ág hegyén,
halálos lepel:
hozzád más se hű, csak én,
sosem hagylok el.

Vértetű

Hernyó, hernyó,
lehetsz bármi hű,
de a gyöngéd én vagyok,
vérmes vértetű.
Nézni is öröm,
fehérlik az ág,
vattával begöngyölöm
a szép almát.
Ne látszódjék semmi nyom,
ébren őrködök,
nem csak ingyen gyógyítom,
házhoz is jövök.
Tudományom hogy segít?
Ez titok marad.
Lecsapolum nedveit
a lepel alatt.

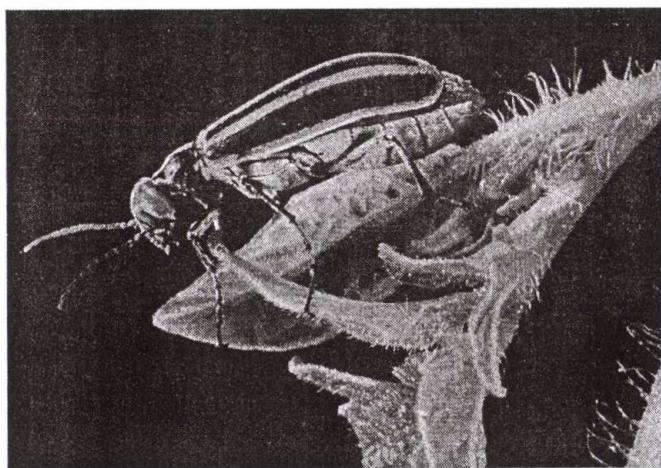
Cserebogár

Drága gyöngédségedet
fitogatni kár,
dehogy cserélnék veled,
én, cserebogár.
Felszínes, aki csak törzsön
vagy levélen él –

rögtön feléd hajt az őszton,
ágbogas gyökér,
a fa titkát keresem
mint kicsiny pajor,
vágyódom rá éhesen,
kusza föld alól.
Érted út-törő a kölykőm,
a vetés apám,
kérged közt vigyáz örökön
szép törzsedre, fám.

Darázs

Nem a gyökér vonzza azt,
aki bölcs,
engem dalra te fakassz
duzzadó gyümölcs.
Mert a gyökér meg a törzs,
meg az ág, levél
érted van csak, dús gyümölcs,
érted él.
Én, darázs is érted élek,
amíg csak tudok,
hörpölöm isteni mézed,
beléd bódulok.
Összeköt minket az érdek,
édes életem:
kiszippantalak, hogy más féreg
tönkre ne tegyen.

Kabóca

Önző hajsza, buta móka,
ne is mondd tovább,
hisz csak én, dalnok kabóca,
szeretem a fát.

Ő a bölcsőm, benne élek,
mint petekölyök,
s beletojom a petémet,
mihelyt megnövök.

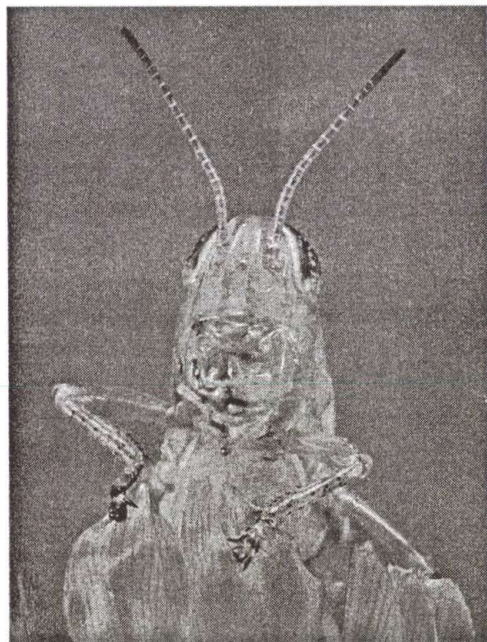
Ringass bölcső, tente-tente,
hogyha fúj a szél,
lárvaként majd földreesve
eltart a gyökér.

Sorsom ez a sudaras fa,
enni ad nekem,
ameddig őt magasztalja
harsány énekem.

Bármi volt is, így tett ősem,
és megélt a fán,
bármi lesz is, mindörökkön
így tesz unokám.

Hadd zengjem hát én is fámat,
bármilyen lehet:

dalomért ételt, lakást ad,
s babérlevelet.

Tölgyilonca

Soknak mindegy, mi a konca,
fölfal növényt, állatot,
ámde én, a tölgyilonca
specialista vagyok.

Semmihez sem ért a féreg,
ha rágódik mindenen –
én csupán a tölgynek élek,
de szakszerűen.

Hivatásomért rajongok,
kutatom a tölgyeket,
lerágom róluk a lombot,
mivel vonz a szerkezet.

Erdők zörgik híremet,
munkám himnuszát:
tölgyerdőket ültetek
önmagamba át.

Szú

Kabócánknak jár a szája,
hazudós dalú,
mert a fa kebelbarátja
én vagyok, a szú.

Dalol felelőtlen módon,
nagy hangon recseg,
míg én titkos folyosókon
lágy rejtjelet percegek.
Minden kis zugba elérek,
minden neszt lehallgatok,
a fa minden belügyének
tudója vagyok.

Nemcsak duzzadó húsának
titkát szeretem,
hogyha végül, ha kiszárad,
úgy is kell nekem –
sorvadhat, halálra aszhat
buzgalmam nyomán:
holtodban is furkálgatlak
én fám, én hazám.